

Hétről hétre, sőt napról napra érkeznek hozzánk is a versek. Telik persze a szerkesztő papírkosara, de telik fiókja is, amelyben az elfogadott kéziratok feltámadásukat várják. És sajnos a vers, éppen mert (örömünkre) sok van belőle, többet vár, mint a könyvkritika, a novella, a tanulmány; sokáig vár, még akkor is, ha váratlan hírt hoz kis faluból, ha új szerző nevére tanít, akitől gazdagabb „varázslataink“-at várjuk. De átruházhatjuk-e teljesen a még névtelenek vagy éppen csak megismertek bemutatását irodalmi laptársainkra? Meghúzódnakunk-e, folyóiratunk jellegére hivatkozva, legismertebb költőink nevének árnyékában? Olvasóink, akik a korábbi lapszámokban a legfiatalabbak költészetéről folyó vitát követték, jogosan olvashatnák fejünkre a „vizet prédikál, bort iszik“ ítéletét, ha másokra hárítanánk a fölfedezés kockázatát s a folyamatos versközlés terhét. Ám mindezek végül is formai szempontok; a legfontosabb, a meg nem cáfolható az, hogy e fiatalok — akik közül egyesek viszonylag korán Forrás-kötethez jutottak, nagy többségük viszont most ismerkedik a közlés rózsáival és tüskéivel, vagy éppenséggel először láthatja nyomtatásban a nevét —, az itt felvonuló ifjú költők összeállításban félrevezető volna kiemelniük, ha csak nem a verskultúra növekedését. Szócs Géza versében ez nyilván nem meglepetés, annál inkább az viszont néhány középiskolás és frissiben érettségizett diák költői indításakor.

„Szaladj szépen a szabad ég alatt, kergesd a vadlovat az útra, ahol a fény halad...“ Útravaló jókívánságainkat pontosabban nem tudnánk megfogalmazni, mint annak a Mészáros Jánosnak a verssoraival, aki a középiskolások idei magyar irodalmi olimpiáján a *Korunk*-díjat kapta.

K. L.

EGYED PÉTER

A TÁMADÓ JÁTÉK

I.

homlokod legyen acéleresz
a hideg ellen fával védekezz

szél elfújná bársony utadat
tisztíts körömmel beteg kutakat

ne higgy annak aki hiteget
két kézzel szagass roszdás síneket

hitványság rontás ne érjen utol
nyugodtan így sem úgy sem alhatol

II.

Tutaj tovaúszik a nyár narancs vizén

a part is vele tart

A sugártérben magát a világ
tartalék szimmetriájának képzelő
agy megdermed
s mint a hűlő tó felszínére
kicsapódó tajték
megfagy a meleg emlékezetében

A szélcsend két napja elmúlt
a harmadik látta
hogy nekemront a szél
hajamtól magasba ragad
s éreznem kell hogy
elég erős nem lehetek
ellenállni
Amerre pörög
arra haladok
Két holdog falábam
földről visszaragyog.

SZŐCS GÉZA

DÓNÁTNAK, A VÁROS ELSŐ FORRADALMÁRÁNAK AZ EMLÉKÉRE

(A megmentett város; történelmi vízió a középkorból)

T. G. M.-nak

Az asztalon sólyompástétom vízirózsa-főzelék kalács
zúzmó-torta könnyű gyopárbor spárga árticsóka.

De az ebédlő üres. Ekkor tűnik fel magadban
a gerincen Dónát, mellében meggyvágó madárral.

És az asztalon lángot vet a tudós kenyér a padláson szélludak
széllibák gágognak sivalkodnak. A kiszáradt
vezetékben kakukk mormog s ha a vízcsapot
elfordítod hősárga füvek és kakukkesontok folynak belőle.

Dónát, Dónát! Feje fölött a csattogó
vasizú barackok.

Bent pók-ordítás
homokórába tűzött százéves vaddisznópipacs ha!
csücskakukk sívít no lám no lám

kint Dónát szalad tavasziziglen

és a városban emberek guggolnak a vasló
körüli. Tűz fele fordított szögödrükből
szurok szivarog
s az egész városban hallani hogy a folyó
letépett szoborfejeket görget magával.

A FORRADALMÁROK HAZAMENNEK, KIVESZIK AZ OLAJFÜRDŐBŐL
A KARABÉLYOKAT, MEGTÖRÖLGETIK, KIFÉNYEZIK ÉS ÖSSZESZERE-
LIK ÖKET, FÜVEL MOSDANAK, ÁTÖLTÖZNEK, MEGVACSORÁZNAK,
KIBIZTOSÍTJÁK A KÉZIGRÁNÁTOKAT ÉS ELINDULNAK.

VARGA ZOLTÁN

SZABADSÁG

SZ ebb vagy a repülő madárnál.

Testvéred **Ig A** zság, Szerelem.

Kiállni **B** átran mindig

Érted **h A** lni érdemes.

Meleg kenyér **D** arab vagy éhezőknek,

S emmi nem él nélküled.

Törjön **b Á** rki ellened. Bizz!

Lesújt majd rá a vé **G** telen!

MÉSZÁROS JÁNOS

KERESD A VADLOVAT

Bárminő
lencsét is veszel
belőle torz arc zokog
a sok máz, festék hiábavaló díszlet
mert jön az idő (a legjobb oldószert, kémia-
ból tanítják) s lepergeti mint málló vakola-
tot; hajló karod is görcsös inakká merevedik és
összecsavarodik, mint az erdőszéli kopár tölgy, ha
csupán magadmutogatására húzod össze őket, és nem egy
határozott cél érdekében teszed; lábodon a viszketeg
bőr alatt feldudorodnak az erek, ha
csontjaid fölösleges utakon koptatod
járj szabadon, mint a sas, élvezd azt mit
léted nyújt számodra és hadd futni a gyáva nyu-
lakat, és soha ne keresd puhány oroszlánok talpát
kiknek fogát kikoptatta az idő
szaladj szépen
a szabad ég alatt
kergesd a vadlovat az
útra, ahol a fény
halad, majd
a hajnali su-
gárból köss marokra
egy csomót, és
eregess a kéklő
égre színes papírcsó-
nakot; ne feledkezz meg,
hogy reggel kitedd a te-
jesüveget; légy óvatos, mikor
a Napot nyakadba veszed;
s hogyha lenge szőkeséget sodor
utadba a szél, hajts gyökeret
a talajba, hogy csókjához erős
legyél; majd, hogy kicsiny mag-
zatod kies tájakra bocsásd
fel ke res a
ren ge teg és
ne ked ad ja
— vad lo vát

SOMOSDI VERESS KÁROLY

HA LASSZÓKON BETÖRETLEN MÉNEK SÍRNAK

Marylin Monroe és Clark Gable, a *Kallódó emberek* című film hőseinek

por vaditna poraidra
sivatag csontja hívna
földről az ég felinna

zablától rémült fogak
fogódnak beteg szádba

nem jut erőd
csodálkozásra

szétduzzan szemed
tűzeső kecmereg beléd

utánad kötik a földet
a megfogható képzelet tetemét —

ordíthat a beled
tótágast áll benned
felkoncolt altatódalod
s ha lasszókon betöretlen mének sírnak
már nem érzed
mennyi elárvult pusztá ringhat
égre feszített sörénnyel

PALOTÁS DEZSŐ

APOKRIF FALVÉDŐ

1.

a rojtos kendő csak anyádé
csizmát is visel csak a dáde
uramisten hát mi van rajt — ő
jéghátán is megél a rajkó
minekutána és evégett
szereti csak a nemzetséget
(emlékezzetek fűre-fára
Vitéz József Attilára)

2.

sír az angyalka szakrament
a Tejút megint összement
ráz a Göncöl — átvészelenő
fáraó úr hét fényesztendő

3.

és elszakadt a kicsi mente
s a Nagy Tyúk kalácsom megette
sebaj mondok egy nagyobb számot
hazudok — nagyon sok anyám volt

4. (Intelmek)

emlékezz kisfiam hogy búsult szegény
küklöpsz az egyetlen jólkiszúrt szemén
esküszik góliát nincs itt semmi szégyen

bizonyisten többen jöttek ellenében
ne is törődj fiam mit számít a természet
a kisebb madarak szebben énekelnek

5.

ne főzd a gödölyét az ő anyjának tejében
sivalkodta a Törvényhozó jaj barátaim
nem egészen értem mire gondol de félek
mondjátok barátaim hogy is juthatott
eszébe

ilyesmi? barátaim

6.

azt mondta kelj fel és járj
lefeküdtem és elaludtam
ő bölintott
én most is élek

7.

igazságot! becsüld a lényt
csak a maga neme szerint

aki érti észrevette
milyen szép a galandlepké

BOÉR GÉZA

CSENDEL

lehúzott rolló-várákozással
egy kopott kép emléke
az asztal porcsendjében

doh-fátyol ráborulva hullva
és haldokló tárgyak tétova részvéte

bárcsak

EGYSZER

valahol
elkezd fájni
szennyezett szavainkra
meredt döbbenetünk

LÁSZLÓ GYÖRGY

JÖVŐBEN BÍZÓ

Mérem a tájat, a vidéket, a földet,
az égitesteket,
ne búsulj, majd kibomlik a haj.

ZUDOR JÁNOS

IHLET

remegő kézzel
simogattam
a szapanbuborékot

VERESS BÍBORKA

ÉGIG ÚSZÓ PIROS TAVAKKAL

Égig úszó piros tavakkal
és izzó korallokkal
és suhanó parázs-halakkal
és vörösmozzat-máglyákkal
és Napba vágató lovakkal
és Napból nőző fehér orchideákkal
és tűzhányó-tenyérrel
és lávában úszó szemmel
és égő mezőkkel
és forró szelekkel
és lángvirágokkal
és bíborröptű tűzpillangókkal
és perzselő szárnyal
lobbantál belőlem s fölrepültél.

Nézd, arcomra még mindig havaznak a szikrák!

HADHÁZI ZSUZSA

MONDOM

Mondom:
egy hang, egy szó

mondom:
fekete papíron fehér betűket álmodó

mondom:
egy hang:
doboló

mondom:
egy szó:
induló

mondom:
egy nyár, egy délután,
trappoló léptek a hanglétrán

mondom:
városok, utcák, akácok,
kutak, csatornák, utasok

mondom:
kecskék s fejek is, kerekék,
emberek, méhek és egerek,
TBC, tetvek és tehének,
kezükön sétáló részegek,
könyvek s kapuk is, korhadók
s máglyákra zuhanó álmodók

Mondom:
egy hang is doboló

mondom:
egy szó is induló

KAPUI ÁGOTA

HA ÉN VIRÁG VOLNÉK

Ha én virág volnék
csak hajnalban nyílnék
kék lenne a szirmom
fübe csöppentett ég

Ha én madár volnék
csak magasan szállnék
szárnyam fény-röptétől
rebbenne az árnyék

Ha én nappal volnék
mindig az maradnék
fényt-oltó estévé
soha nem változnék

BALÁZS F. ATTILA

SZAKADÉK SZÉLÉN

—	Ej
rag	add
meg	a
z áram	ló
idő	gyeplőjét

SIMONFI ISTVÁN

METAFORÁK

Amikor egészen hajnalodik

A sötét szélén álltam
s letörött egy darab
mikor ketten álltunk
letörött az egész

Életmű

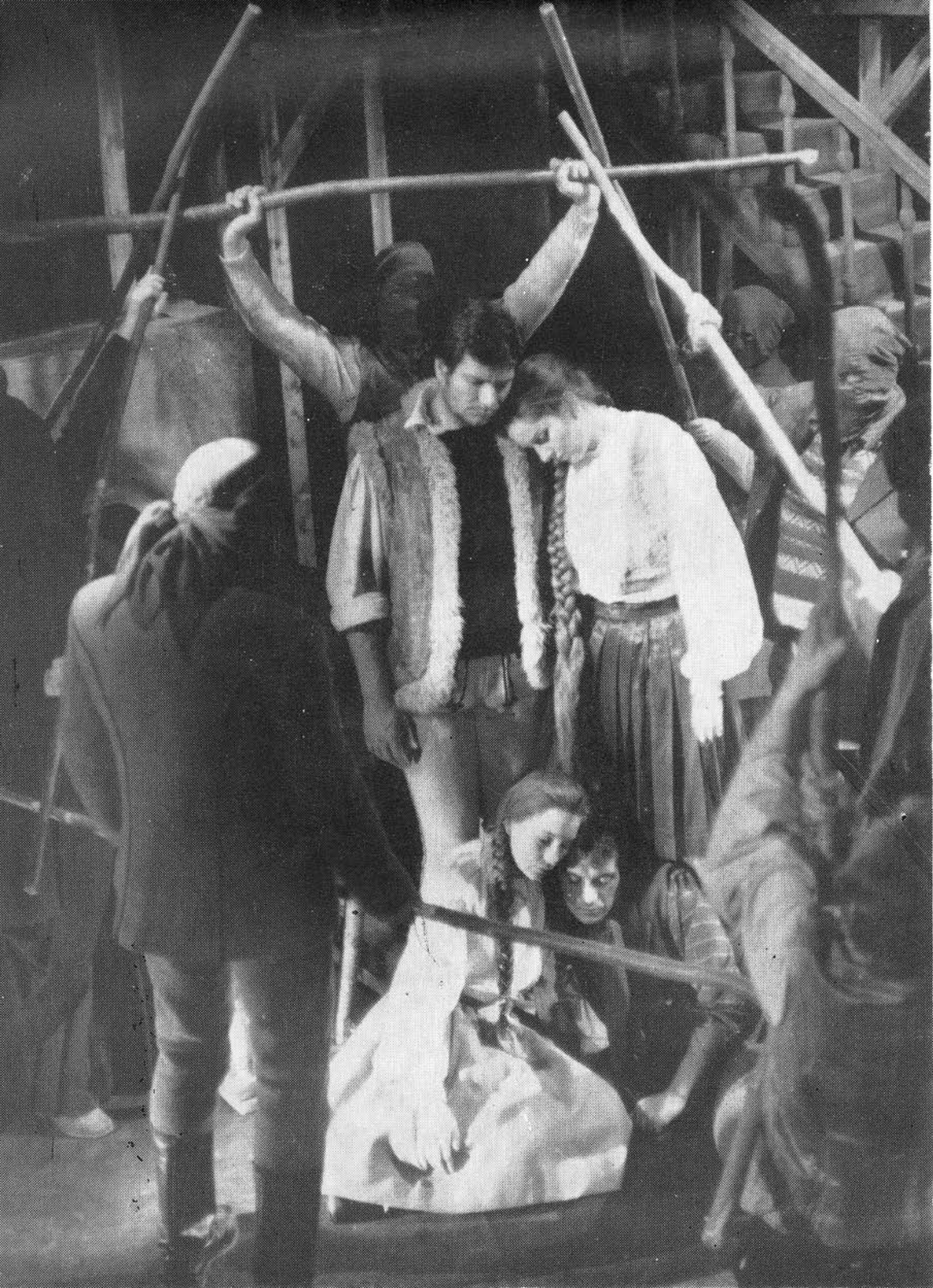
Barázdált homlokom
beletalál
a Hold
mélyedéseibe

Alkony

A fák árnyékát
ejtőernyőnek használta fel
az est

VITÁLYOS ILDIKÓ ÉS ZSOLDOS ÁRPÁD AZ ÖREG HÖLGY LÁTOGATÁSA
SEPSISZENTGYÖRGYI ELŐADÁSÁN (CSOMAFAY FERENC FELVÉTELE)

**JELENET ILLYÉS GYULA DUPLA VAGY SEMMI CÍMŰ DRÁMÁJÁNAK
SEPSISZENTGYÖRGYI ELŐADÁSABÓL (BORTNYIK GYÖRGY FELVÉTELE)**

FÁBIÁN IMRE

TÉLI NYUGALOM

A fehér hóban amikor a szándék újabb
hóhullás és a föld és a fák is megszakadni
készülnek a józanság alatt, ítélet nélkül
puskacsőre várják a megmozduló vadakat,
mert mernek nyulakként, fácánként, vaddisznóként
saját bundájukban tollukban, agyarukkal
megjelenni a fehér ítéletben.

CSELENYI BÉLA

SZECESSZIÓ

babos kislány húz és tang a harmonika kopár az ár
meszet sodor a síkon hol messze egy szál galambduc
áll piros és zöld a zsindele sárga és lila a bele
a dúcnak paszulyszínűen alusznak a galambok s a
vakondok át- meg átszövi a magmát ott a dolgozószobája
ott a sírköve ott dolgozott és ott sírt a kövön

SZILÁGYI FERENC

HEXAMETEREK

Az út, mintha csak engem akarna követni hazáig,
Csendes; fáradtan bogarászik rajta a szellő.
Gyűrött homlokomat csenevész fácskák simogatják,
Lomha, béna szavak különös tüze ég a fülemben.
Szótlan gondolatok másznak szanaszéjjei a porban,
Mint a manók s megbotlik bennük az utcai alkony.

KÖRÖSSI P. JÓZSEF

VIRÁGZÁSOM

Gyökér vagyok
s ott virágzom
ahol nekem
kedvez a gyom.

Gyökér-szakáll
köt a földhöz
kötöm magam
minden röghöz:

szélviharban
szárnyszegetten
áradatban
vízfeneken.

Nem ragad el
sem ár sem fagy:
ágam kihajt —
s magamra hagy.